

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

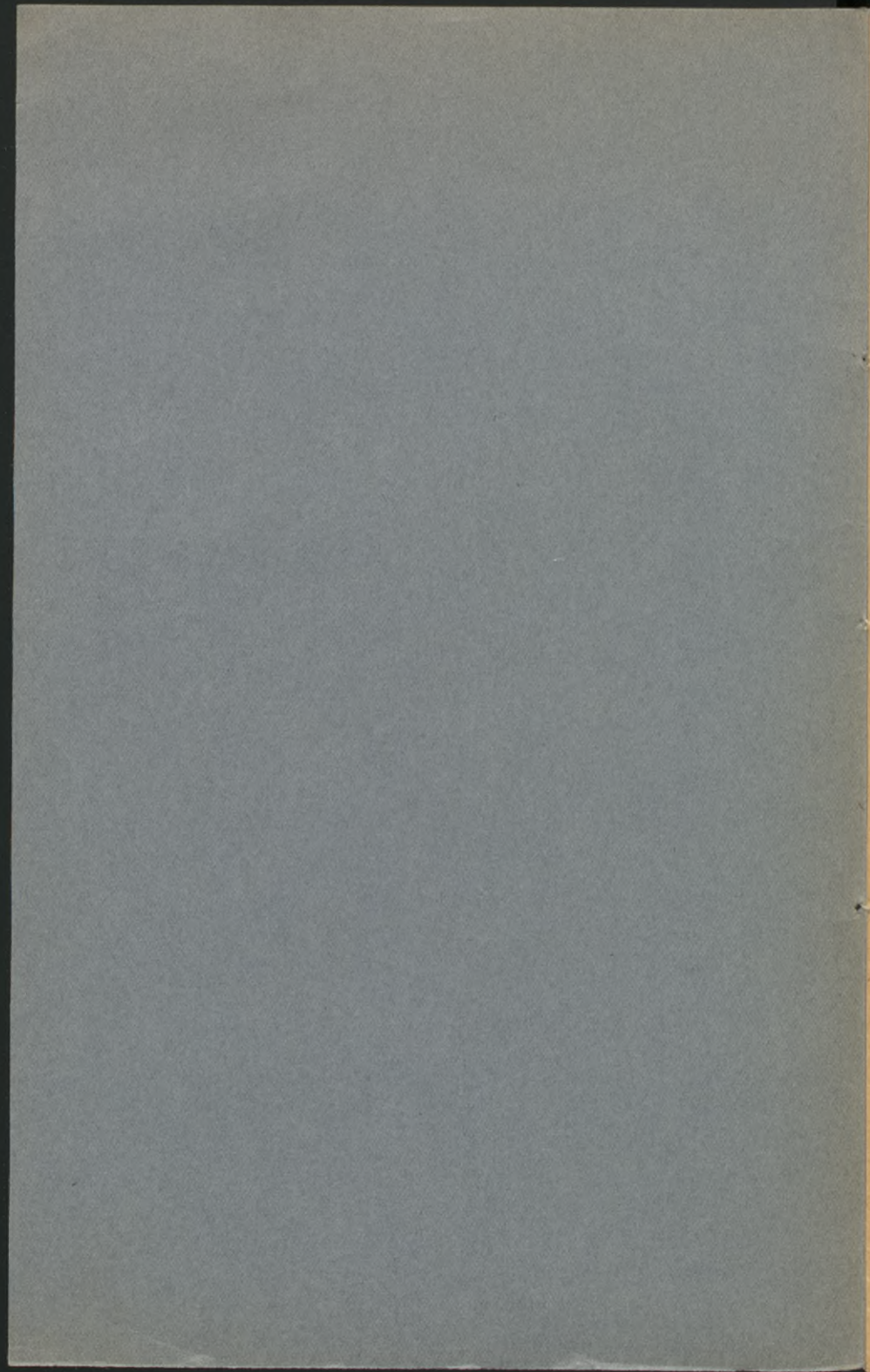
311 1/2

John

Den hysstäck flicka.

1887.

(nr.) Litt.
Sw.

En Kyska

och en
Kyska

BERÄTTELSE

AF

JOHN.

* 80.41
29

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

Hilda "kysstäck" — så kallades hon — var född någonstädes i södra Sverige. Vid sjutton års ålder inflyttade hon till Göteborg. Lärde sig snart både ondt och godt. Fick många fästmän, och ådrog sig på samma gång andra flickors afundsjuka. För Hilda skulle det ändå gå bra, icke alla i hennes ställning bli så lyckliga. Det lilla nätta binamnet hade hon fått af en bekant för sin skönhet, ty, hon var både ung och vacker, men isynnerhet för en viss dygd hon egde. Hon tillät aldrig flere än fyra älskare presentera sig samtidigt. En af dem var hennes "sockermun". Han hade fått det namnet af henne. Hon var alltid hemma när han kom. Det var på ett vindsrum. "Sockermunnen" deremot bodde i andra våningen. Men därför icke i samma hus. De bodde på olika ställen. Deras arbeten voro öfven olika. Hon var sömmerska och bodde vid Kungsgatan. Han deremot arbetade i trä och bodde i Annedal. Detta hindrade likväl icke att de båda unga ändå hade en liten egen affär tillsamman. Det var kärlekshandel. Hilda tyckte att affären gick bra och var riktigt glad därför. "Den är mycket inkomstbringande", hade hon sagdt. Hvarför? Ett exempel må anföras: en gång hade inkomsterna under en veckas tid uppgått till omkring 175 kronor, 20 stycken apelsiner och 42 flaskor porter. Myntet såsom nålpenningar, apelsinerna såsom tillfällighetspresenter och portern såsom läkemedel mot dåligt lynne.

Att det gick så förträffligt det viste icke hr Soc-kermun. Hilda tyckte att det gjorde det samma, ty han skulle ändå bli hennes utvalde bland de många som hyllade henne. De öfriga hennes tillbedjare fingo åtnöja sig med den känsla de mer eller mindre erforo i hennes närhet, för sina uppoffringar. En af dessa lyckliga som en gång drömt sig ett himmelrike vid hennes bröst, men som numera "kilar" från krog till krog med korgen på nacken, berättade en afton i en krets af vänner sina ungdomsäfventyr. Det var emellan kl. 11 och 12 på natten som några äldre ungarlar sutto omkring ett litet rundt bord å ett Café vid Torggatan och smuttade på sina varma toddar. En af dem var ifrigt sysselsatt med att berätta historier. Plötsligt afbröt han en som nyligen påbörjats och frågade: "Ni känner Hilda kysstäck?" "Ja visst göra vi det!" svarade alla med en mun. "Hon har varit min fästmö" tillade den förstnämnde. "Åh f—n!" utropade de öfriga. Härmed var berättelsen i full gång.

"Mina herrar! Mitt äfventyr börjar vid Magasinsgatan och slutar i Käppslängarliden. Jag gick till vänners gille den gången. Jag gick ofta i det ärendet den tiden. Då hade jag bröder i "tro, hopp och kärlek". Nu har jag supbröder i förbannelse, elände och vanära. Så går det med svenska folkets kraftfulla ynglingar. Så har det gått med mig. Så har det gått med Eder. Olycksfoglar! Men nog derom, jag promenerade framåt förstnämnda gata och stannade ett ögonblick i porten till det hus der vi brukade samlas. Då kom Hilda. Hon helsade och sade mitt namn. Alltid vänlig och förekommande. Jag hade sett henne en gång förut. Hon tillhörde vår förening. Vi blefvo allt mer och mer bekanta med hvarandra och slutligen fick jag äfven tillträde till hennes "harem". Jag älskade henne. Jag

har aldrig älskat mer än en gång, men äfven den gången begick jag en dumhet. Fruntimmerna äro så falska. Hon älskade mig likväl tillbaka. Hon ville äfven mer. Hon ville vara älskad af flera. Men det tyckte inte Larson om. Jag fick likväl såsom gengäld för mina uppoffringar och de skänker jag gaf henne mången vänlig blick och jag kände mig riktigt öfverlycklig vid tillfällen då portern hade verkat så pass att jag fick sluta henne till mitt bröst och trycka en varm kyss på den blomstrande kinden. Och hvilken känsla rörde sig icke inom mitt ungdomliga bröst i stunder af stilla förtjusning, då våra blickar möttes och det skälmska leendet spelade så behagligt fint omkring hennes rosenläppar. Ack! en kyss hvad den skulle smaka godt! Ja, det hände någon gång att jag var så lycklig att få det, men längre kom jag aldrig.“

“Det var till pass åt dig“, anmärkte en af sällskapet. Berättaren fortfor:

“Jag fortsatte mina besök och kurtiser omkring ett halft års tid och hade mången angenäm stund tillsammans med min älskade. En gång kom jag tillfälligtvis att kasta en blick i en liten annotationsbok som låg i spegellådan. På sista bladet stod antecknad: “Den bästa af all handel är kärlekshandel“. Jag gaf dessa ord alla möjliga betydelser, men först efteråt när det redan var försent hittade jag den rätta lösningen.

Mina visiter fortsattes, som jag nyss sade, omkring sex månader eller något mer, då slutligen den ödesdigra natten kom som bar i sitt sköte att det för mig skulle bli ett sista besök på vindskammaren och alla mina illusioner bli krossade. Det var om hösten, en lördagskväll. Jag hade slutat mitt arbete för veckan och uppburit min aflöning. Snart är jag uppe hos min dufva.

Jag tycker mig redan höra hur hon kuttrar. Ack! En varm handtryckning. En kärleksfull blick. En söt kyss och ett vänligt famntag. Tänk hur lycklig jag ändå är! Ungefär så tänkte jag då jag "knallade" ned från verkstaden för att så fort som möjligt bege mig i väg till föremålet för mina tankar. Snart var jag framme vid Kungsgatan och sedan jag passeradt den ansenligt höga trappuppgången stod jag vid hennes kammardörr. Jag knackade på. "Stig in!" ljöd det inifrån. Det dröjde icke många minuter förr än allt hade gått i fullbordan som jag tänkt mig en stund förut då jag lemnade mitt arbetsrum.

Aftonen började således med endast kärlek och glädje. Huru lycklig skulle jag icke varit om den äfven hade slutat så. Hon var ensam. Ensam som alltid. Om jag hade någon rival derom visste jag ingenting. Hon hade sjelf sagt att jag var den ende hon höll utaf." Supbröderna skrattade och ropade fortsatt. "Sedan vi så godt vi förmådde ömsesedigt tolkat våra känslor på flera olika språk vände sig talet på senaste moderna och vi kommo så godt öfverens i alla afseenden.

Hittills hade jag sett allting i rosenrödt. Men nu skulle tragedien börja. Den mörkare taffan skulle rullas upp. Den kom som ett åkslag, jag var alldeles oföberedd och hade aldrig tänkt mig något sådant. Fruntimmerna äro så falska.

Mina herrar! Ja, jag såge hälst att jag sluppe berättä mera!"

"Skål! Nej, fortsatt, fortsatt", ljöd det i corus under det man klingade med glasen och tog sig en duktig klunk. Berättaren fortsatte:

“Jag lemnades nu ensam i rummet emedan Hilda gick ut i något ärende. Då kom mina blickar att falla på en liten papperslapp som låg hopvecklad på den lilla skrifbyrån. Nyfikenheten dref mig att närmare betrakta densamma. Det var en liten biljett skriven på silkespapper af en öfvad hand. Endast ett par rader. Jag läste och blodet steg åt hufvudet, jag läste om igen och blodet kokade hett, jag läste tredje gången och fick hufvudvärk. Biljetten hade den verkan på mig att jag ångrade det jag så många gånger sprungit upp och ned i den höga trappan. Snart kom Hilda åter in och med henne en främmande herre hvilken hon presenterade såsom sin bror, jag visade mig icke tvifvelaktig, men försökte likväl att tänka något annat.

Den nykomne slog sig ned på en stol bredvid mig och tillbjöd sig att bjuda på porter, Carnegies äkta, icke Haga-porter. Det hade jag alls ingenting emot. En flicka i rummet bredvid hemtade straxt 2 flaskor. Det dröjde icke 2 minuter innan den kom. Förmodligen fanns den varan på lager. Glasen komma snart fram. Sedan drack man. Drack dugtigt. Hilda gjorde oss sällskap. Vi veta att fruntimmer kunna dricka porter. Under det vi så satt, drack och samtalade, knackade det på dörren. “Nu komma mina kusiner“, sade Hilda. F—n anamma dina kusiner tänkte jag. “Stig in!“ In kommo de. Det var tvenne för mig obekanta manspersoner. “Får jag lof att presentera mina kusiner?“ Frågade Hilda. Mycket gerna, svarade jag. Under det jag gjorde min complimang kändes det som om jag bitit bark med tänderna.

Naturligtvis skulle de sitta ned och göra oss sällskap vid glasens klang. 4 flaskor dito efterskickades.

Nu var det kusinerna som bjöd. Drickningen öktes. Munterheten öktes och samtalet ännu mer. Man talade om likt och olik, men "kärlekshandel" kom icke på tal. Det var vid detta tillfälle jag fick en liten idé om denna industri. Hvarför? Jo, emedan portern såsom importerad kostade kusinerna 1 krona och 50 öre pr flaska. Under det munterheten var i sitt bästa lag hörde man åter en knackning på dörren. "Nu kommer farbror" sade Hilda.

"Han får inte komma in nu", tillade hon. Men då slog farbror några hårda dunkanden på dörren. Då sade Hilda "det är bäst jag öppnar". Det gjorde hon och en stor grofvext karl inträdde. Hvem var han? Det var synbarligen ingen kärkommen gäst. Hilda darrade. "Min Gud! Det är värden", hviskade hon. Den nykomne trädde fram till midten af golfvvet. "Mina herrar!" så började han, "jag har länge förmärkt ett slags kroglif här. Det här är mitt hus och jag tillåter ingenting sådant. Jag antar att ni gå hit för att besöka denna flickan. Men jag kan underrätta er om att hon redan är förlofvad. Ni ha alls ingenting med henne att göra. Nu packar ni er i väg och det fort!"

"Man kan tänka sig hvad verkan detta hade, jag försäkrar att åskan aldrig slagit ned så hårdt i det vindsrummet hvarken förr eller sedan. Att börja med stodo vi alla fyra såsom fallna från skyarne. Vi förvånades. Vi förargades. Vi insågo alla huru grundligt vi blifvit lurade.

"Att de s. k. kusinerna och den föregifne brodern voro i samma fördömelse som jag, derom var intet tvifvel längre. Snart försökte enhvar utaf oss att bli den förste som kom ut och ned på gatan. Äfventyret skulle sluta i Käppslängareleden och så blef äfven för-

hållandet. De två kusinerna och hr broder gnodde så godt de förmådde upp för den brant sluttande liden, jag stannade några minuter straxt nedanför, för att samla mina tankar hvilka för tillfället befunno sig i ett vildt uppror. Mina fantasier stördes af några rop som kommo från det hållet hvaråt mina rivaler hade gått. Det var kusinerna som kommit i handgemäng med hvarandra. Knytnäfveslag haglade. Hattar rullade med snälltågsfart nedåt mot kasernen, och ljudet af kraftiga eder blandade sig med härtestar, hvilka lösryckta fördes af stormen högt öfver hustaken.

“När den hårda leken var som lifligast kom en polis springande. Men då de stridande sågo att polisen sprang, började äfven dessa att springa hvar och en åt sitt håll. Härmed slutade det förargliga äfventyret. Skål!”

Man skålade och drack ur för att gå emedan lokalen snart skulle stängas och uret närmade sig tofslaget. De som hört på sade att det var ljusblått. Endast berättaren drog en djup suck. Sällskapet lemnade cafféet. Utkomna på Gustaf Adolfs torg helsade de hvarandra god natt och skiljdes.

Jag vill nu göra läsaren uppmärksam på den i början af min berättelse omnämnde hr Sockermun för att närmare blifva bekant med hur han lyckades i sitt frieri. Men som en stor del redan i ofvan anförda historia förekommit blir endast några få upplysande anmärkningar behöfliga.

Den som berättade sitt nattliga äfventyr för sina vänner var just densamme, Hildas “sockermun”, eller Larson som han kallade sig. Herr Larsson — vi kunna ju benämna honom så nu; — började sin kurtis med

Hilda "kysstäck" vid Magasinsgatan. Det var i Januari. Det sällskapades hvarje afton och vänskapen steg oupphörligt. I Mars månad fick han en rival, det var en sjöman. Hilda lagade så att ingen af de täflande visste om hvarandra. På vänners inrådan förlofvade sig Hilda med den sistnämnde. Sjömannen reste, reste till sjös. Larson gjorde sina besök som vanligt och Hilda afvisade honom icke. Hon gömde ringen, hon tänkte: "sjömän äro väl icke så mycket att lita på, kan hända han aldrig kommer igen mera, bättre en fogel i handen än tio i skogen". Så tänkte hon hela sommaren. Emellertid fick hon många fästmän och blef mycket praktiserad i "kärleksaffärer".

Vid ett af hr Larsons besök hände det att samtalet föll på Hildas klädsel. Den var allt för tarflig, den kunde icke gå an längre. Nu skulle det vara hatt för det första, och så skulle det vara turnyr med thy åtföljande ny klädning och en ny parasoll m. m. Hennes förtjenster räckte inte till allt det der. "Det får vi väl skjuta ihop till", hade hon sagdt. Sedan klappade hon "sockermunnen" på axeln och log så hjertligt att han höll på att smälta af bara kärlek.

"Jag kan allt imponera på honom", tänkte hon och slog upp modejournalen. All den der granlåten fans der afbildad. Hon gjorde honom uppmärksam på hur väl det och det skulle passa henne och att herrarne bruka vara mycket tillmötesgående mot sina älskarinnor med dylika saker. Vid sådana förhållanden kunde han icke neka att göra en liten bisträckning. Han tyckte för öfrigt att det inte var så gålet. Man skulle ju äfven promenera i Allén. Hr Larson var mycket stolt att få göra henne sällskap. De gingo alltid tillsammans i Trädgården, på Lorentzberg och i spårvagn

till Slottskogen på söndagseftermiddagarna. På detta sätt förflöt en hel sommar. Slutligen kom den ödesdigra natten. Lördagsaftonen med det der ruskiga uppträdet som slutade i Käppslängareleden. Det var i Oktober månad. Från den stunden försvann alla Hildas tillbedjare och sedan blef det så lugnt på vindsrummet. Larson ångrade den tid och de medel han förspildt med att, som han uttryckte sig, vara så dum att offra på "kärlekshandelns" altare. Mot slutet af Oktober hade Hilda anskaffat sig ensam säng å Barnbördshuset. Fram i December bebodde hon sitt vindsrum som vanligt och den lille hade blifvit kvar i sin födelseort.

En dag, det var vid tvåtiden på eftermiddagen, då Hilda skulle gå ut för att göra ett litet uppköp hände det sig att hon fick se ett bekant ansigte. Hvem var det? Sjömannen sedan i våras. Hvar var ringen då? Den låg i spegellådan. De möttes åt. Han helsade artigt. Det gjorde äfven hon. "Min älskade", hviskade han. "Ack!" sade hon, i det låg en suck. Den blef oförmärkt. Det var på Rosenlundsbron de möttes.

Hon vände om och gick med uppåt Hästbacken. De gingo och samtalande till dess de kommo midt för det bekanta huset. De stodo en stund i porten. Han såg på hennes händer. "Hvar har du ringen?" frågade han. "Förlåt! I dag har jag glömt den, jag brukar annars alltid bära den", blef svaret med något osäker röst. Men det der osäkra det hörde inte sjömannen. En stund sednare var ett lifligt samtal i full gång der uppe på Hildas rum. Det talades om kärlek, om bröllop, om framtid, om lycka, om Guds välsignelse och mycket mera. Sjömannen var en ädel man, med fast karaktär. Han hade aldrig tänkt att bedraga Hilda.

Derför hade han ju äfven förlofvadt sig med henne. Nu var det hans önskan att så snart som möjligt knyta ett ouplösligt vänskapsband med sin trolofvade. Han visste ingenting om Hildas sommarkurtiser. Han hade varit långt borta. Långt borta i Australien. Dit gick ingen telefonledning. Och huru lycklig kände sig icke Hilda. Den lille hade hon glömdt för tillfället.

Ett par dagar sednare infann sig Hilda å Domkyrkopastorsexpeditionen. En söndag efter gudstjenstens slut upplästes en vigselakt i Domkyrkan. Hilda och sjömannen förenade sina öden. I Februari månad påföljande år reste sjömannen utrikes för att i någon engelsk hamn taga hyra. Ett år hade förflutit. Hilda väntade sin man hem, men väntade förgäfvets. Ännu ett år. Hon väntade. Han kom icke. Hon hemtade hem den lille från Barnbördshuset. Det vackra barnet var en gosse. Man hade kalladt honom Gustaf. Af sin moder blef han i all tysthet kallad Gustaf "Sockermun".

Hon räknade det tredje året, men sjömannen kom icke hem. Tiden skred långsamt men säkert. Sommaren gick och hösten kom. Hilda var sorgsen. Hon längtade. Mången afton satt hon alldeles orörlig med hufvudet lutadt mot handen. Då tänkte hon på skeppsbrott, eldsvådor till sjös och alla möjliga olyckor.

Slutligen skulle likväl hennes längtan upphöra. Åtrån efter den älskade skulle bli tillfredställd. Hjerta mot hjerta skulle ännu en gång klappa lika varmt som för tre år sedan.

En afton hade Hilda varit ute. När hon kom hem stod någon främmande utanför hennes rum. Hon låste upp. Gick in och tände ljus. Under detta var

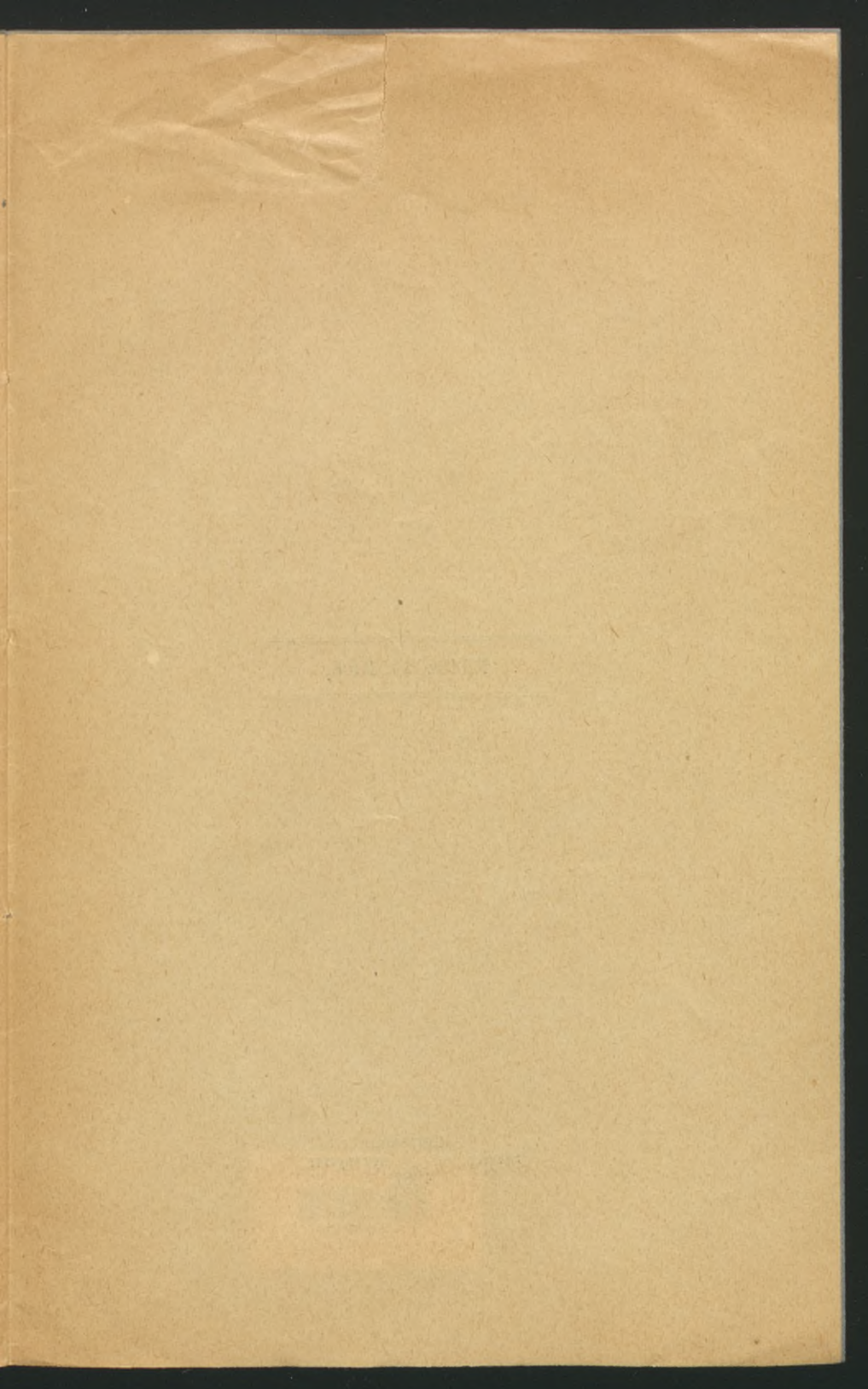
den främmande nog oförskämd att objuden inträda i rummet.

Han helsade vänligt och Hilda blef icke litet öfverraskad af att så oförmodadt få se sin mycket efterlängtrade man. Det säger sig sjelf att de båda unga hvar för sig kände sig obeskrifligt lyckliga vid återseendet efter så lång tid. I ena hörnet af rummet stod en vagg. I den låg en gosse och sof. Hilda förde sin man dit. "Vill du se vår lille son? Är han icke vacker?" frågade hon. "Jo". Sjömannen tyckte det samma. Hilda sade det barnet nyligen fylldt sina två år och att det visade sig bli en stor och ståtlig gosse. Förmodligen tänkte hon ett år mer än hon vågade säga. Nu ämnar jag sluta min berättelse med att blotta ett litet oförlåtligt misstag: Hildas man tror sig ännu i dag vara far åt lille Gustaf "Sockermun".

EFTERTRYCK FÖRBJUDES.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

PRIS: 15 ÖRE.

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1887.

1001850868

